

words

DAN BROWN

แดบ บราวน์ เขียน อสติ สุวรรณโณแปล

THE

LOST SYMBOL

#1 WORLDWIDE BESTSELLING PHENOMENON

ยอดขายทั้งชุด
กว่า 250 ล้านเล่มทั่วโลก

words
words without boundaries

สาส์นลับที่สาบสูญ The Lost Symbol

แดน บราวน์
เขียน

อรรถิ์ สุวรรณโกมล
แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

สาลีนลับที่สาบสูญ

THE LOST SYMBOL

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (ปรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com **f** **X** **@amarinbooks** **f** **X** **Words publishing**

Copyright © 2009 by Dan Brown

Cover Image © Wikimedia Commons

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9519-8

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ปุณยมา เหล่าเจริญวงศ์

บรรณาธิการต้นฉบับ นาคินทร์ รัชฎสุวรรณ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก ชินวัชร ยศศิริพันธุ์, นวพรพร เอื้อพิทยากร • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร, รมิดา แสงสวัสดิ์

แด่โบล่า

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจาก รหัสลับดาวินชี และ เทวากับซาตาน ของแดน บราวน์ ฉบับภาษาไทยออกวางจำหน่ายตามลำดับเป็นต้นมา ผู้อ่านจำนวนมากต่างรอคอยการผจญภัยตอนใหม่ของโรเบิร์ต แลงดอน บัดนี้การรอคอยที่ยาวนานถึงหกปีเต็มได้สิ้นสุดลงแล้ว

สารบัญที่สาบสูญในมือคุณผู้อ่านเล่มนี้ คือเรื่องราวเล่มที่สามในชุดโรเบิร์ต แลงดอน ซึ่งเกิดขึ้นในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. นครหลวงของสหรัฐอเมริกา

แดน บราวน์ จะสร้างความสนุกเพลิดเพลินให้ผู้อ่าน สารบัญที่สาบสูญได้ไม่แพ้ รหัสลับดาวินชี และ เทวากับซาตาน หรือไม่ เชิญค้นหาคำตอบได้ในหน้าต่อไป ณ บัดนี้

words

หมายเหตุผู้แปล

แดน บราวน์ ผู้เขียน เคยให้โรเบิร์ต แลงดอน พระเอกนักสัญลักษณ์วิทยาของเขา ไปผจญภัยและถอดรหัสสัญลักษณ์ต่างๆ มาแล้วทั้งในอิตาลี ฝรั่งเศส และอังกฤษ ทำให้ผู้อ่านของเขาพากันเดินทางไปเยี่ยมชมและค้นหารหัสลับตามสถานที่ต่างๆ ที่ปรากฏในนิยายที่เขาเขียนสองเล่ม คือ *เทวากับซาตาน (Angels & Demons)* และ *รหัสลับดา วินชี (The Da Vinci Code)* เขาจะถูกคนอเมริกันชาติเดียวกับเขาต่อว่าเอาหรืออย่างไรไม่ทราบ ใน *สาส์นลับที่สูญหาย (The Lost Symbol)* เล่มใหม่เอี่ยมของเขาเล่มนี้ แดน บราวน์ จึงให้โรเบิร์ต แลงดอน เดินทางจากบ้านในเคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ไปผจญภัยและใช้ความสามารถด้านศาสตร์สัญลักษณ์ในวอชิงตัน ดี.ซี. นครหลวงของสหรัฐอเมริกา ประเทศของตนเอง

คาดเดาว่า คงมีผู้อ่านจากทั่วโลกที่ไม่ได้อยู่ในสหราชอาณาจักรไปเยี่ยมชมและค้นหารหัสลับตามสถานที่ต่างๆ ในวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศของเขากันบ้างละที่นี่

แดน บราวน์ ยังเป็นนักค้นคว้าเหมือนที่เขาเป็นมา และวางพล็อตในนิยายเรื่องนี้โดยใช้สถานที่จริง หน่วยงานจริง ตลอดจนงานค้นคว้าจากเอกสารจริง เป็นส่วนสำคัญของเรื่องเช่นเดิม แต่ส่วนที่เขาใช้จินตนาการของนักเขียนนิยายไปดัดแปลงเพิ่มเติมสร้างความตื่นเต้นนั้น ผู้อ่านคงต้องไปแยกแยะเรื่องจริงเรื่องแต่งกันเอง ความสนุกส่วนหนึ่งของแฟนหนังสือของแดน บราวน์ ก็อยู่ตรงนี้ด้วย

ผู้แปลทำงานแปลหนังสือเล่มนี้โดยใช้หลักการเดียวกับงานของแดน บราวน์ เล่มก่อนๆ คือ ถ้าแปลเป็นภาษาไทยได้ก็จะแปลทั้งหมด และทับศัพท์ในกรณีที่ เป็นชื่อเฉพาะและเป็นภาษาที่สาม ซึ่งได้ให้ความหมายเพิ่มเติมในเชิงอรรถ ยกเว้นคำบางคำที่แม้จะถอดเป็นคำไทยได้ แต่ก็จำเป็นต้องทับศัพท์เนื่องจากแดน บราวน์ เล่าถึงที่มาของคำนั้นอยู่ในเนื้อเรื่องของเขาด้วย

สถานที่ต่างๆ ส่วนใหญ่ในเล่มนี้ใช้วิธีทับศัพท์ รวมทั้ง U.S. Capitol Building หรือ Capitol Building ซึ่งทับศัพท์ตามชื่อที่เรียกกันในสหรัฐฯ ไม่ได้แปลงเป็นอาคารรัฐสภาอย่างที่คนไทยหลายคนเรียกกัน ยกเว้นแต่ House of the Temple ของเมสัน ที่ผู้แปลถอดเป็นภาษาไทยว่า “สำนักแห่งวิหาร” ชื่อเฉพาะต่างๆ ทั้งที่เป็นสถานที่และชื่อบุคคลในประวัติศาสตร์ที่มีอยู่จริง ได้ใส่เชิงอรรถเพื่อให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจเพิ่มเติม สำหรับใครที่ทราบแล้ว เชิงอรรถอาจทำให้รำคาญตา กรุณาผ่านไปเสีย

และเช่นเล่มก่อนๆ สิ่งที่แดน บราวน์ สรรหามาประกอบในเรื่อง *The Lost Symbol* ของเขา บางเรื่องก็อาจเกินขอบข่ายความรู้ของบรรณาธิการ ผู้แปล และซัปดาห์เตอร์ประจำเล่ม หากแม้ว่าการค้นคว้าเพิ่มเติมของเรายังไม่เพียงพอหรือคลาดเคลื่อนไปบ้าง ขออภัยมา ณ ที่นี้ และยินดีน้อมรับข้อคิดเห็นจากผู้รู้เพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ไขในฉบับพิมพ์ครั้งต่อไป

อรดี สุวรรณโกล

กิตติกรรมประกาศ

ผมขอขอบคุณเพื่อนรักสามคนที่ผมได้รับเกียรติสูงยิ่งให้ทำงานด้วยอย่างลึกซึ้ง คือ เจสัน คอฟแมน บรรณาธิการของผม ไฮดี แลงก์ ตัวแทนของผม และไมเคิล รูเตลล์ ที่ปรึกษาของผม นอกจากนี้ผมใคร่จะแสดงความรู้จักคุณอย่างมหาศาลต่อดับเบิลเดย์ ต่อผู้จัดพิมพ์ผลงานของผมทั่วโลก และแน่นอน ต่อบรรดาผู้อ่านของผม

นวนิยายคงไม่อาจเขียนขึ้นได้หากปราศจากความช่วยเหลืออันเอื้ออารีของบุคคลจำนวนนับไม่ถ้วนผู้แบ่งปันความรู้และความชำนาญของตน ผมขอแสดงความชื่นชมอย่างลึกซึ้งต่อพวกคุณทุกคน

มีชีวิตรอบโลกโดยไม่ตระหนักถึงความหมายของโลก
ก็ประจวบเหมาะสุดอันกว้างใหญ่โดยไม่ตะต้องหนังสือ

คำสอนลับแห่งทุกยุคสมัย

ข้อเท็จจริง :

ในปี 1991 เอกสารฉบับหนึ่งถูกเก็บล้นกุญแจ
อยู่ในตู้ในรั้วของผู้บัญชาการซีไอเอ
ทุกวันนี้เอกสารนั้นก็ยังอยู่
ข้อความเข้ารหัสในเอกสารนั้น
รวมถึงการอ้างอิงเรื่องประตูปราณ
และสถานที่ใต้ดินซึ่งไม่มีใครรู้จัก
เอกสารฉบับนั้นยังบรรจุประโยคที่ว่า
“มันซุกอยู่ตรงไหนสักแห่งที่นั่น”

องค์กรทุกแห่งในนวนิยายเรื่องนี้มีอยู่จริง
รวมทั้งฟรีเมสัน วิทยาลัยล่องหน
สำนักความมั่นคง เอสเอ็มเอสซี
และสถาบันวิทยาศาสตร์ทางจิต

พิธีกรรม วิทยาศาสตร์ งานศิลปะ
และอนุสาวรีย์ทั้งหมดในนวนิยายเรื่องนี้
เป็นสิ่งที่มีความอยู่จริง

บทนำ

สำนักแห่งวิหาร¹

20.33 น.

ความลับ คือจะตายอย่างไร

นับแต่จุดเริ่มต้นแห่งกาลเวลา ความลับที่มีอยู่เสมอคือจะตายอย่างไร
สมาธิใหม่วัยสามสิบสี่ปีก้มลงมองกะโหลกมนุษย์ที่ประคองไว้ในฝ่ามือ
ทั้งสอง กะโหลกนั้นกลวง คล้ายขาม บรรจุเหล้าองุ่นสีแดงดั่งโลหิต

ดื่มเข้าไปสิ เขาบอกตนเอง *เจ้าไม่มีอะไรต้องกลัวหรอก*

ตามธรรมเนียมปฏิบัติ เขาเริ่มการเดินทางครั้งนี้โดยแต่งกายตามพิธีกรรม
ของคณอกศาสนาในยุคกลางที่กำลังถูกนำไปสู่ทะเลแองโกลีเสื้อขัดหลวมๆ ที่ใส่
เบาะออก เผยให้เห็นหน้าอกขาวซีด ขากางเกงข้างซ้ายม้วนขึ้นถึงเข่า และแขนเสื้อ
ข้างขวาม้วนขึ้นถึงศอก บ่วงเชือกหนักคล้องอยู่รอบคอ เหล่าภราดาเรียกกันว่า
“เชือกโยง” อย่างไรก็ตาม คำคืบนี้ เขาแต่งตัวเช่นท่านประมุข ดุจเหล่าภราดา
ที่มาร่วมเป็นพยาน

เหล่าภราดาที่มาชุมนุมกันล้อมรอบเขาทุกคนล้วนแต่งกายด้วยอาภรณ์
ครบเครื่อง ทั้งผ้ากันเปื้อนด้านหน้าซึ่งทำจากหนังแกะ สายสะพาย และถุงมือขาว
ห้อยยอญุมณีที่ใช้ในพิธีกรรมรอบลำคอซึ่งเปล่งประกายคล้ายนัยน์ตาปีศาจอยู่ใน
แสงสลัว บุรุษเหล่านี้หลายคนอยู่ในสถานะอันทรงอำนาจในชีวิตประจำวัน แต่
กระนั้นสมาธิใหม่ก็รู้ว่า ยศถาบรรดาศักดิ์ทางโลกไร้ความหมายภายในกำแพง

¹House of the Temple สำนักของเมสันหรือวิหารของเมสันในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา
เป็นสำนักงานใหญ่ของฟรีเมสันสายสกอตติชไรท์

ที่ล้อมรอบนี้ ที่นี้ทุกคนล้วนเท่าเทียม เป็นภราดาร่วมสาบานร่วมพันธกิจจลิลกัน
ด้วยกัน

ขณะที่สมาชิกรุ่นใหม่กวาดตามองคณะผู้ร่วมชุมนุมอันน่าเกรงขาม เขาก็นึก
สงสัยว่า คนภายนอกหน้าไหนจะเชื่อว่าบุรุษเหล่านี้จะมารวมตัวกันในสถานที่หนึ่ง...
และยังเป็นสถานที่นี้ด้วย ห้องนี้มองดูคล้ายสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์จากโลกโบราณ

หากความเป็นจริงยิ่งแปลกประหลาดไปกว่านั้น

ข้าอยู่ห่างจากทำเนียบขาวแค่ไม่กี่ช่วงตึกเองนะ

อาคารหลังใหญ่โอโง่งซึ่งตั้งอยู่เลขที่ 1733 ถนนสายสิบหกตะวันตก
เฉียงเหนือ ในวอชิงตัน ดี.ซี.แห่งนี้ จำลองรูปแบบวิหารยุคก่อนคริสตกาลแห่งหนึ่ง
คือวิหารของกษัตริย์มอโซลัส² ที่มาของคำว่า *มอโซเลียม*...สถานที่เก็บร่างหลังความ
ตาย สฟิงซ์หนักสิบเจ็ดตันสองตัวหมอบเฝ้าประตูสัมฤทธิ์อยู่ด้านนอกทางเข้าใหญ่
ภายในเป็นห้องวถนมากมายที่ตกแต่งหรูหรา เป็นห้องประกอบพิธีกรรม ห้องโถง
ห้องนิรภัยที่ปิดมิดชิด ห้องสมุด และกระทั่งโพรพียงแห่งหนึ่งที่เก็บซากร่างมนุษย์
สองร่าง สมาชิกใหม่ได้รับการบอกเล่าว่ามีความลับอยู่ในทุกๆ ห้องของอาคารแห่งนี้
แต่กระนั้นเขาก็รู้ว่า ความลับห้องใดไม่ลึกซึ่งเท่าในห้องอันกว้างใหญ่ที่เขากำลังนั่ง
คุกเข่าประคองกะโหลกในฝ่ามืออยู่ในขณะนี้

ห้องวิหาร

ห้องนี้เป็นห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสสมบูรณ์แบบและกว้างใหญ่ยิ่ง เพดานพุ่งสูง
เหนือศีรษะถึงหนึ่งร้อยฟุตอย่างน่าอัศจรรย์ โดยมีเสาแกรนิตสีเขียวขนาดใหญ่
รองรับ ที่ตั้งล้อมรอบห้องอยู่เป็นอัมพันที่หนึ่ง ทำจากไม้วอลนัทรัสเซียสีเข้ม
หุ้มหนังหมูสลักลายด้วยมือ ผนังด้านตะวันตกมีบัลลังก์สูงสามสิบสามฟุตเด่น
เป็นสง่า ด้านตรงข้ามซ่อนนอร์แกนทอไว้ ผนังห้องเป็นลวดลายสัญลักษณ์โบราณ...
อียิปต์ ฮีบรู ดาราศาสตร์ รสายนเวท และอื่นๆ ที่ยังไม่รู้จัก

คำคินนี้ ห้องวิหารตามเทียนที่จัดเรียงไว้ในตำแหน่งแน่นอน ลำแสงจันทร์
อ่อนๆ ซึ่งส่องผ่านช่องแสงขนาดใหญ่บนเพดานลงมาช่วยเพิ่มแสงให้แสงสลัวๆ
ของเปลวเทียน และให้ความสว่างแก่สิ่งที่น่าตื่นใจที่สุดในห้อง นั่นคือแท่นบูชา
ขนาดมหึมาซึ่งแกะสลักจากแท่งหินอ่อนสีดำนับพันของเบลเยียม ตั้งอยู่กลาง
ห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่น่านพอดิบพอดี

ความลับคือจะตายอย่างไร สมาชิกใหม่เตือนตนเอง

² Mausolus (377 - 353 ก่อนคริสต์ศักราช) กษัตริย์ผู้ทรงปกครองแคว้นคารีย (Caria) ยุคกรีกโบราณ
เป็นที่รู้จักทรงเป็นผู้ก่อสร้างสุสานที่เรียกว่า มอโซเลียม (Mausoleum) ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์
แห่งโลกยุคโบราณ

“ได้เวลาแล้ว” เสียงหนึ่งกระซิบ

สมาชิกรุ่นใหม่เลื่อนสายตาขึ้นมองร่างภูมิฐานในชุดขาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเขา ท่านประมุขผู้เป็นที่นับถือสูงสุด บรูซในวัยห้าสิบปลายผู้นี้เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือของคนอเมริกัน เป็นที่รักของคนทั่วไป แข็งแรง และร่าเริงเหลือประมาณ เส้นผมที่เคยเป็นสีเข้มเริ่มกลายเป็นสีเงิน ใบหน้าซึ่งเป็นที่ยู่งกันดินนั้น สะท้อนให้เห็นสติปัญญาอันกล้าแกร่งและพลังอำนาจที่มีมาตลอดชีวิต

“กล่าวคำสาบานเสียสิ” ท่านประมุขผู้เป็นที่นับถือเอ่ยเสียงเบาดุจหิมะร่วง “ทำให้การเดินทางของเจ้าเสร็จสมบูรณ์”

การเดินทางของสมาชิกรุ่นใหม่ก็เหมือนกับการเดินทางในลักษณะเดียวกันทั้งหมด คือเริ่มต้นจากกองศาที่หนึ่ง ในคืนนั้น ระหว่างพิธีกรรมหนึ่งที่คล้ายกับพิธีกรรมครั้งนี้ ท่านประมุขผู้เป็นที่นับถือใช้ผ้ากำมะหยี่ผูกปิดตาเขา แล้วใช้กริชในพิธีกดบนหน้าอกเปล่าเปลือยของเขา พลางถามว่า “เจ้าจะยอมประกาศตนด้วยเกียรติของเจ้าอย่างตั้งใจจริงหรือไม่ว่า เจ้าเสนอตนเองด้วยความสมัครใจและไม่มีใครบังคับ ในฐานะผู้สมัครเข้าร่วมในความลับและเอกลักษณ์ของภราดรภาพแห่งนี้ โดยมีได้รับอามิสสินจ้างหรือมีแรงจูงใจอันไม่เหมาะสมอื่นใด”

“ผมยินยอม” สมาชิกรุ่นใหม่โอบปดออกไป

“ถ้าเช่นนั้นจงให้สิ่งนี้คอยย้ำเตือนสติเจ้า” ท่านประมุขเตือนเขา “เช่นเดียวกับความตายโดยฉับพลันทันทีหากเจ้าทรยศเปิดเผยความลับทั้งหลายที่เจ้าจะได้รับแจ้งให้ทราบ”

ในเวลานั้น สมาชิกรุ่นใหม่ไม่รู้สึกลึ่ดตีนกลัว พวกนี้จะไม่มีความรู้จุดประสงค์อันแท้จริงของข้าพเจ้า

หากคำคืบนี้ เขากลับรู้สึกถึงความเคร่งขรึมจริงจังอันชวนให้ไม่สบายใจ ในห้องวิหารแห่งนี้ สมอของเขาริมทบทวนคำเตือนอันน่าสะพรึงกลัวทั้งหลาย ซึ่งเขาได้รับระหว่างเดินทาง คำพูดถึงผลลัพธ์อันร้ายกาจหากเขาเปิดเผยความลับแห่งบรรพกาลที่เขา กำลังจะได้รู้ : ตัดคอจากหูลึงหู...ลากลิ้นออกมาจนถึงโคน...กระซอกใส่ออกมา...ปล่อยให้กระจายไปกับสายลมทั้งสี่แห่งสวรรค์...เด็ดหัวใจออกมาโยนให้สัตว์ป่าแห่งท้องทุ่ง...

“ภราดา” ท่านประมุขน้อยนตาเลิกละเอ่ย วางมือซ้ายบนไหล่ของสมาชิกรุ่นใหม่ “กระทำการสาบานสุดท้ายเสีย”

สมาชิกรุ่นใหม่ทำให้มันเพื่อก้าวสุดท้ายของการเดินทาง เขาถอยนำหน้ากว้าง ลำสันของตนจากขาข้างหนึ่งไปอีกข้าง และหันความสนใจกลับไปที่ยะโลกในอุ้งมือ เหล่าอุ้งมือสีแดงเข้มในแสงเทียนสลัวดูเกือบเป็นสีดำ ห้องทั้งห้องเงียบสงัด และ

เขารู้สึกได้ว่าพยานทุกผู้กำลังจ้องมองมาที่เขา รอคอยให้เขากระทำสัจย์สาบาน
ขั้นสุดท้ายและเข้าร่วมลำดับชั้นอภิชน

คำคืนนี้ เขานึก บางสิ่งกำลังเกิดขึ้นภายในกำแพงห้องนี้ เป็นสิ่งที่ไม่เคย
เกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ของภราดรภาพแห่งนี้ ไม่เคยเลยสักครั้งในหลาย
ศตวรรษที่ผ่านมา

เขารู้ดีว่านี่จะเป็นการจุดชนวน...และจะมอบพลังอำนาจให้เขาอย่างเหลือ
คณานับ เขาเกิดเร็วแรง สูดลมหายใจ แล้วกล่าวถ้อยคำเดียวกับที่บุรุษจำนวน
นับไม่ถ้วนได้เคยกล่าวมาก่อนเขาในหลายประเทศทั่วโลกด้วยเสียงดังฟังชัด

“ขอให้เหล่าอู่น้ำที่ข้าจักดื่มลงไปนี่จึงเป็นพิษร้ายถึงชีวิตต่อข้า...หากข้าละเมิด
คำสาบานโดยรู้แก่ใจหรือเจตนา”

ถ้อยคำของเขากังวานก้องไปทั่วพื้นที่ว่างโล่งนั้น

แล้วทุกอย่างก็เงียบลง

สมาชิกใหม่ประคองมือให้มั่นแล้วยกกะโหลกขึ้นสู่ปาก รู้สึกว่าริมฝีปาก
ของเขาสัมผัสสักระดูกแห่งผากนั้น เขาหลับตาลง และเอียงกะโหลกจรดริมฝีปาก
ดื่มเหล้าอู่น้ำอีกกลีกลงหลายอีก เมื่อหมดหยดสุดท้าย เขาก็ลดกะโหลกลง

ชั่วครู่ที่เขาคิดว่าเขารู้สึกแน่นปอด และหัวใจก็เริ่มเต้นตึกตักรุนแรง ตายละ
พวกมันรู้! แล้วความรู้สึกนั้นก็ผ่านพ้นไปรวดเร็วพอกัน

ความอบอุ่นสบายตัวแผ่ซ่านไปทั่วร่าง สมาชิกใหม่ถอนใจยาว ยิ้มอยู่ในใจ
ขณะเงยหน้าขึ้นมองบุรุษน้อยนตาสีเทาที่ไร้แววสงสัย ผู้ยอมรับเขาเข้าสู่ลำดับชั้น
ที่ได้รับการปกปิดมากที่สุดของภราดรภาพแห่งนี้ด้วยความโง่เขลา

ในไม่ช้าคุณจะสูญเสียทุกสิ่งที่คุณถือว่ามีความสำคัญที่สุด

1

ลิปต์ ยี่ห้อโอทิส ที่กำลังไต่ขึ้นเสาทางใต้ของหอไอเฟลมีนักท่องเที่ยว
ล้นหลาม ภายในลิปต์ที่แน่นขนัด นักธุรกิจท่าทางเคร่งขรึมในชุดสูทเรียบกริบกำลัง
มองเด็กชายข้างตัว “ลูกดูซิดๆนะ ลูกน่าจะรออยู่ข้างล่าง”

“ผมไม่เป็นไร...” เด็กชายตอบ พยายามควบคุมความตื่นเต้นกระวน-
กระวาย “ผมจะออกจากลิปต์ในชั้นถัดไปครับ” ฉันหายใจไม่ออกแล้วนะ

บุรุษผู้นั้นชะงักเข้ามาใกล้ “พ่อว่าตอนนี้ลูกน่าจะเอาชนะเรื่องนี้ได้แล้วนะ”
เขาปิดแก้มเด็กชายอย่างรักใคร่

เด็กชายรู้สึกอายที่ทำให้พ่อผิดหวัง แต่เขาก็แทบไม่ได้ยินเสียงอะไรดัง
ฝ่าเสียงอื่นๆในหู ฉันหายใจไม่ออก ฉันต้องออกไปจากไอ้กล่องนี้!

พนักงานควบคุมลิปต์กำลังพูดอะไรสักอย่างเป็นการรับรองเกี่ยวกับลูกสูบ
ซึ่งเชื่อมกันด้วยข้อต่อและโครงสร้างเหล็กหล่อของลิปต์ ต่ำลงไปเบื้องล่างไกลโพ้น
ถนนหลายสายของปารีสแผ่ออกไปทั่วทุกทิศทุกทาง

เกือบถึงแล้วนะ เด็กชายบอกตนเอง ยึดคอให้สูงขึ้น และเงยหน้ามอง
ซานซาลาลำหรับเข้าออก อดทนอีกหน่อย

ขณะที่ลิปต์ทำมุมขึ้นขึ้นสู่ลานชมวิวชั้นบน ปล่องลิปต์ก็เริ่มแคบลง เสา
ต้นหนาๆบีบตัวเข้าหากันเป็นอุโมงค์แนวตั้งน่าอึดอัด

“พ่อครับ ผมคิดว่าคงไม่...”

ทันใดนั้น เสียงครี๊ดคราดขาดเป็นห้วงก็ดังก้องขึ้นเหนือศีรษะ ลิปต์กระตุก
แกว่งกุกกักไปด้านหนึ่ง สายเคเบิลขาดลู่เริ่มเหวี่ยงเปะปะอยู่รอบตัวลิปต์ บิดพาด
เหมือนงู เด็กชายโผล่ไปหาพ่อ

“พ่อ!”

นัยน์ตาของทั้งคู่สบกันนิ่งอยู่ชั่วขณะอันน่าประหลาดลัวอึดใจหนึ่ง

แล้วพื้นล่างก็หลุดร่วงลงไป

โรเบิร์ต แลงดอน ผวาพรวดขึ้นบนที่นั่งหนังนุ่มๆ สะดุ้งตื่นจากฝันกลางวันในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น เขานั่งอยู่ลำพังในห้องโดยสารกว้างใหญ่ของเครื่องบินไอพ่นพลคอน 2000 อีเอ็กซ์ของเอกชน ขณะที่มันกระดอนผ่านหลุมอากาศ เสียงเครื่องยนต์คู่ของแพรตต์แอนด์วินิย์ครางสม่ำเสมอเป็นฉากหลัง “คุณแลงดอนครับ” เสียงจากเครื่องอินเทอร์คอมขำอยู่เหนือศีรษะ “เราใกล้จะถึงแล้วครับ”

แลงดอนลุกขึ้นนั่งตัวตรง แล้วสอดบันทึกลำหรับการบรรยายกลับเข้าไปในกระเป๋าหนังสะพาย เขาทบทวนเรื่องสัญลักษณ์ของเมสันไปได้ครึ่งเดียวตอนที่จิตใจล่องลอยไปไกล แลงดอนคิดว่า ที่เขาฝันกลางวันถึงพอซึ่งล่องลับไปแล้วนี่คงได้รับการกระตุ้นจากคำเชิญที่ไม่ได้คาดหมายในเช้าวันนี้จากปีเตอร์ โซโลมอน ที่ปรึกษายาวนานของแลงดอน

บุรุษอีกผู้หนึ่งที่ฉันไม่เคยต้องการทำให้ผิดหวัง

บุรุษใจบุญวัยห้าสิบแปด ผู้เป็นทั้งนักประวัติศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ ได้โอบอุ้มแลงดอนมาเกือบสามสิบปีแล้ว ช่วยเติมช่องว่างที่เกิดจากการสิ้นชีวิตของบิดาแลงดอนในหลายๆ ทาง แม้ว่าเขาจะมีवानวงศ์พงศ์เครือที่มีอิทธิพลและมั่งคั่งเหลือล้น แต่แลงดอนก็ยังพบความถ่อมเนื้อถ่อมตนและความอบอุ่นจากนัยน์ตาสีเทาอ่อนโยนของโซโลมอน

ดวงอาทิตย์ตกแล้วนอกหน้าต่างนั้น แต่แลงดอนยังสามารถมองเห็นภาพเงาสลัวชะลูดยาวของเสาโอเบลิสก์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก โพล์สูงขึ้นไปบนเส้นขอบฟ้าดุจดั่งยอดแหลมของเขานาฬิกาแดดโบราณ เสาโอเบลิสก์ฉาบหน้าด้วยหินอ่อนสูง 555 ฟุตแห่งนี้ตั้งอยู่ ณ ตำแหน่งหัวใจของชาติ ถนนหลายสายตลอดจนอนุสาวรีย์ต่างๆ แผ่กระจายออกอย่างเป็นระเบียบเป็นรูปเรขาคณิตโดยรอบเสาสูง

แม้มองจากอากาศ วอชิงตัน ดี.ซี.ก็แผ่พลังที่เกือบจะเรียกว่าลึกลับออกมาเต็มที่

แลงดอนร่นकरแห่งนี้ และพอเครื่องบินไอพ่นลงแตะพื้น เขาก็รู้สึกตื่นเต้นมากขึ้นถึงสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้า เครื่องบินไอพ่นแท็กซี่ไปยังอาคารผู้โดยสารส่วนบุคคลตรงไหนสักแห่งในพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของสนามบินนานาชาติดัลลิส และหยุดลง

แลงดอนเก็บข้าวเก็บของ ขอบคุณนักบิน แล้วก้าวออกจากห้องภายในอันตรายของเครื่องบินไอพ่นลงสู่บันไดที่ทางออก อากาศเดือนมกราคมที่หนาวเย็นชวนให้รู้สึกปลดปล่อย

หายใจ โรเบิร์ต เขานึก รู้สึกขอบคุณพื้นที่กว้างโล่งนี้

แผ่นหมอกขาวคืบคลานปกคลุมทางวิ่ง แสงตอนเกิดความรู้สึกเหมือน เขากำลังก้าวลงสู่หนองน้ำขณะเดินลงไปบนลานที่ปกคลุมด้วยสายหมอก

“สวัสดีค่ะ! สวัสดี!” เสียงสำเนียงอังกฤษเป็นจังหวะเรื่อย ๆ ตะโกนข้าม ลานจอดรถมา “ศาสตราจารย์แสงตอนใช่ไหมคะ”

แสงตอนเงยหน้าขึ้นมอง และเห็นสตรีวัยกลางคนผู้ติดป้ายชื่อและถือแผ่น รองเขียนรีบเดินตรงมาหาเขา โบกมือให้อย่างสดชื่นเมื่อเขาเข้าไปใกล้ ผมสีทอง หยิกเป็นชดโผล่ออกมาจากหมวกไหมพรมเก๋ไก๋

“ขอต้อนรับสู่อสังขัตถ์ท่าน!”

แสงตอนยิ้มให้ “ขอบคุณครับ”

“ดิฉันชื่อแพมค่ะ จากแผนกบริการผู้โดยสาร” สตรีคนนั้นพูดด้วยเสียง กระปรี้กระเปร่าซึ่งเกือบจะทำให้สับสน “รถของท่านคอยอยู่ โปรดตามดิฉันมาค่ะ”

แสงตอนเดินตามเธอข้ามทางวิ่งตรงไปยังอาคารผู้โดยสารซีกในเซอร์ ซึ่ง ล้อมรอบด้วยเครื่องบินส่วนตัวเป็นประกายแวบหลายลำ แฉวแท็กซี่สำหรับคนร่ำรวย และมีชื่อเสียง

“ดิฉันไม่ยากทำให้ท่านชัดเจนเลยคะ ท่านศาสตราจารย์” สตรีผู้นั้นกล่าว อย่างอายๆ “แต่ท่านคือโรเบิร์ต แสงตอน คนที่เขียนหนังสือเกี่ยวกับสัญลักษณ์ และศาสนาใช่ไหมคะ”

แสงตอนลั้งเล แต่แล้วก็พยักหน้า

“ดิฉันก็คิดอย่างนั้นค่ะ!” เธอบอก ยิ้มแป้น “กลุ่มอ่านหนังสือของดิฉัน อ่านหนังสือของท่านเกี่ยวกับสตรีผู้ศักดิ์สิทธิ์และคริสตจักรนะค่ะ! หนังสือเล่มนั้น ก่อให้เกิดเรื่องอื้อฉาวที่สนุกอะไรอย่างนั้น! ท่านต้องสนุกกับการชี้โพรงให้กระรอก แน่เชียว!”

แสงตอนยิ้ม “ผมไม่ได้ตั้งใจให้เป็นเรื่องอื้อฉาวจริงๆ ครับ”

สตรีผู้นั้นดูเหมือนจะรู้สึกได้ว่าแสงตอนไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะพูดถึงผลงาน ตนเอง “ขอโทษนะค่ะที่ต้องมาฟังดิฉันพล่ามเรื่องไร้สาระ ดิฉันทราบค่ะว่าท่านคง เบื่อหน่ายที่ใครๆ จำท่านได้...แต่เป็นความผิดของท่านเองนะค่ะ” เธอชี้ไปที่เสื้อผ้า ของเขาอย่างหยอกเย้า “ก็เครื่องแบบของท่านเองนี่แหละที่บอกให้ใครๆ รู้ว่าท่าน เป็นใคร”

เครื่องแบบของฉันรี แสงตอนเหลือบตาลงมองเครื่องแต่งกายของตน เขา สวมเสื้อคอเต่าสีถ่าน แจ็กเก็ตผ้าขนสัตว์ยี่ห้อแฮร์ริส กางเกงกาเกี และรองเท้าหนังนิ่มไม่มีเชือกผูกแบบที่ใช้เป็นประจำ...เป็นเครื่องแต่งกายมาตรฐานของเขา

สำหรับเข้าสอน ตระเวนบรรยาย ถ่ายภาพในฐานะนักเขียน ตลอดจนงานสังคม
ต่างๆ

สตรีผู้นั้นหัวเราะ “พวกเลื้อยคอเต่าที่ท่านใส่เนลล่าสมัยไปแล้วนะคะ ท่าน
ใส่เสื้อผูกไทดูเท่กว่าเยอะค่ะ!”

ไม่มีทางหรอก แลงดอนนึก *บ่วงแขวนคออันเล็ก ๆ พวกนั้นนะ*

ตอนที่แลงดอนเข้าเรียนที่โรงเรียนฟิลลิปส์เอกซีเตอร์ เขาต้องผูกเงไท
ถึงหกวันต่อสัปดาห์ และแม้อาจารย์ใหญ่จะกล่าวอ้างให้ดูโรแมนติกว่า ที่มา
ของเงไทย้อนกลับไปได้ถึง *ผ้าผูกคอ* ใหม่ที่นักพุดชาโรมันพันคอเพื่อให้เส้นเสียง
อบอุ่น แต่แลงดอนรู้ว่า จริงๆ แล้วในด้านนิรุกติศาสตร์ *เงไท* มาจากกองทหาร
รับจ้าง “ชาวโครแอต” ผู้โหดเหี้ยม ซึ่งใช้ผ้าสีเหลี่ยมพันแล้วผูกเงียนพันคอก่อนจะ
เคลื่อนพลออกสู่การสู้รบประยุทธ์ ถึงปัจจุบัน เหล่านักรบในสถานที่ทำงานสมัยใหม่
ยังสวมเครื่องแต่งกายออกรบแบบโบราณนี้ โดยหวังจะข่มขวัญศัตรูในการ
สู้รบประยุทธ์ในห้องประชุมประจำวัน

“ขอบคุณที่แนะนำะครับ” แลงดอนพุดพร้อมหัวเราะเบาๆ “แล้วผมจะ
ลองคิดเรื่องเงไทนี้ในอนาคต”

น่าขอบคุณที่บุรุษในชุดสูทสีเข้มท่าทางเป็นมืออาชีพคนหนึ่งก้าวลงมาจาก
รถลิงคอล์นทาวนคาร์คันงามที่จอดอยู่ใกล้อาคารผู้โดยสาร เขาชี้โน้ให้ “คุณแลงดอน
ใช่ไหมครับ ผมชื่อชาร์ลส์จากเบลต์เวย์ลิมุซัน” เขาเปิดประตูด้านผู้โดยสารให้
“สวัสดีครับท่าน ขอต้อนรับสู่วอชิงตัน”

แลงดอนส่งทิปให้แพมที่มากอยต้อนรับ แล้วก้าวขึ้นรถทาวนคาร์ที่ตกแต่ง
ภายในไว้หรูหรา คนขับชี้ให้ดูที่ควบคุมอุณหภูมิในรถ น้ำดื่มบรรจุขวด และตะกั่ว
ใส่หมัฟฟินร้อนๆ ไม่กี่วินาทีต่อมา รถก็เร่งพาแลงดอนวิ่งไปตามถนนทางเข้าสนามบิน
เอกซน *งั้นนี่คงเป็นการใช้ชีวิตของคนอีกส่วนหนึ่งกระมัง*

ขณะที่คนขับพุ่งรถไปตามถนนวินด์ซอคโคโรฟฟ์ เขาเปิดดูรายชื่อผู้โดยสาร
ของเขาแล้วกดสายด่วน “จากเบลต์เวย์ลิมุซันครับ” คนขับบอกชัดเจนแบบ
มืออาชีพ “ผมได้รับการร้องขอให้แจ้งยืนยันทันทีที่ผู้โดยสารของผมลงถึงพื้น”
เขาหยุดครู่หนึ่ง “ใช่ครับ คุณแลงดอนแขกของคุณมาถึงแล้ว และผมจะไป
ส่งเขาที่อาคารแคปิตอล¹ ภายในเวลาหนึ่งทุ่ม ยินดีครับ” เขาวางหู

แลงดอนอดยิ้มไม่ได้ *ไม่ยอมปล่อยให้อะไรหลุดรอดไปเลยนะ* ความโล่งใจ

¹ The Capitol หรือ U.S. Capitol มีชื่อเต็มๆว่า The United States Capitol เป็นอาคารรัฐสภา
ของสหรัฐอเมริกา ตั้งอยู่ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เหนือเนินแคปิตอล (Capitol Hill) ปลายด้านตะวันออกของ
เนชั่นแนลมอลล์ (National Mall)

ในรายละเอียดทุกซอกทุกมุมของปีเตอร์ โซโลมอน เป็นคุณสมบัติที่น่าทึ่งที่สุดประการหนึ่งของเขา ทำให้เขาจัดการกับอำนาจอันมากมายได้อย่างดูเหมือนจะสบายๆ แถมเงินไม่กี่พันล้านดอลลาร์ในธนาคารก็ไม่กระทบกระเทือนเสียด้วยซ้ำ

แลงดอนเอนตัวลงพิงเบาะหนังนุ่มราวกำมะหยี่แล้วหลับตา ขณะที่เสียงอึงอลจากสนามบินค่อยๆ จางไปทางเบื้องหลัง อาคารยูเอสแคปิตอลอยู่ห่างออกไปครึ่งชั่วโมง และเขาดีใจที่ได้เวลาสำหรับรวบรวมความคิดตามลำพัง ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกินวันนี้ จนแลงดอนเพิ่งจะได้เริ่มคิดถึงคำคืนอันไม่น่าเชื่อที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าอย่างจริงจังเอาตอนนี่เอง

มาถึงภายใต้ม่านแห่งความลับ แลงดอนนึก รู้สึกสนุกกับมโนภาพนั้น

ห่างจากอาคารแคปิตอลไปสิบไมล์ ร่างโดดเดี่ยวร่างหนึ่งกำลังเตรียมรับการมาถึงของโรเบิร์ต แลงดอน อย่างใจจดใจจ่อ

2

คุณ ผู้เรียกตนเองว่า มาลัคห์ก็ดปล่อยให้ลงบนผิวศีรษะอันโกนเกลี้ยง ถอนใจด้วยความปรีดีเปรมขณะเข็มแหลมแทงผิวหนังเข้าออก เสียงหึ่งเบาๆ ของเครื่องมือไฟฟ้าชวนให้หลงใหล...เช่นเดียวกับรอยแผลจากเข็มที่เลื่อนลึกเข้าไปในหนังแท้และฝังย้อมสี

ข้าคือผลงานชิ้นเยี่ยม

เส้นชัยของการสักย้อมมีใช้ความงาม เป้าหมายคือ**การเปลี่ยนแปลง**ต่างหาก นับแต่นักบวชชาวนูเบีย¹ ที่ตื่นตระหนกแห่งปี 2000 ก่อนคริสต์ศักราช จนมาถึง สำนักศิษย์ที่นิยมการสักแห่งลัทธิซีเบอเลของโรมโบราณ และมาถึงรอยสัก *โมโค* ของชาวเมารีในปัจจุบัน มนุษย์ได้สักตนเองเป็นวิธีเสนอร่างของตนดั่งกิ่งเครื่องสังเวย อุดกั้นต่อความเจ็บปวดทางกายของการแต่งเติมลวดลาย และปรากฏออกมาเป็นสิ่งมีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป

แม้จะมีคำตักเตือนอันน่าพรั่นจากเลวีนิติ 19:28 ซึ่งห้ามการทำเครื่องหมายบนเนื้อหนัง แต่การสักก็ยังกลายเป็นพิธีกรรมแห่งการก้าวล่วงที่คนในยุคสมัยใหม่นับล้านๆ ยังคงกระทำ ทุกคนนับแต่วัยรุ่นผู้ชัดเจนไปจนถึงผู้เสพยาขนาดหนักและแม่บ้านซานเมือง

การสักบนผิวหนังของใครสักคนเป็นการประกาศการเปลี่ยนแปลงของพลังอำนาจ เป็นการป่าวร้องต่อโลกว่า *ข้าคือผู้ควบคุมเนื้อหนังของตนเอง* ความรู้สึกอันน่าตื่นตะลึงของการควบคุมที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางกายนี้ ทำให้ผู้คนนับล้านๆ เสพติดการเปลี่ยนแปลงเนื้อหนัง...ไม่ว่าจะเป็นคัลยกรรมตกแต่ง การ

¹ Nubia แคว้นทางใต้ของอียิปต์ ในสมัยโบราณเคยเป็นอาณาจักรอิสระ ประวัติศาสตร์ของอาณาจักรนูเบียโบราณย้อนหลังไปไม่ต่ำกว่า 2,000 ปีก่อนคริสตกาล

เจาะร่างกาย การเพาะกาย และการใช้สตีเยรอยด์...แม้กระทั่งบูลิเมีย² และการแปลงเพศ วิทยุญาณแห่งมนุษย์ไทยหาการได้เป็นนายเหนือเปลือกนอกของร่างกาย

มัลลัคห์เงยหน้าขึ้น เมื่อเสียงนาฬิกาคุณปู่³ ของเขาตีหนึ่งครั้ง ลิบแปดสามสิบ เขาวางเครื่องมือ ห่มเสื้อคลุมผ้าไหมจากเมืองคิรีว⁴ รอบร่างเปลือยสูงหกฟุตสามนิ้ว และก้าวเดินไปตามโถง อากาศภายในคฤหาสน์อันกว้างใหญ่นักยิ่งไปด้วยกลิ่นรุนแรงของสีย้อมผิวและควันจากเทียนขี้ผึ้งที่เขาใช้ฆ่าเชื้อเข็มบุรุษหนุ่มร่างสูงเคลื่อนกายไปตามเฉลียง ผ่านโบราณวัตถุของอิตาลีอันหาค่ามิได้ทั้งภาพพิมพ์โลหะของปิราเนซี⁵ แก้วอีลโวนาโรลา⁶ และตะเกียงน้ำมันบูการ์นิลีจิน

ขณะผ่านหน้าต่างสูงจากพื้นจรดเพดาน เขาเหลือบมองออกไป ขึ้นชมเส้นขอบของอาคารทรงคลาสสิกที่มองเห็นไกลๆ โคมสว่างเรืองรองของอาคารยูเอสแคปิตอลเปล่งประกายพลังอันเคร่งขรึมตัดกับท้องฟ้าฤดูหนาวอันมืดมิด

นี่คือที่ที่มันถูกซ่อนอยู่ เขานึก มันซุกอยู่ตรงไหนสักแห่งที่นั่น

มีไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่ามันมีอยู่...และน้อยคนลงไปอีกที่รู้จักพลังอันน่าเกรงขามของมัน หรือว่ามันถูกซ่อนไว้ด้วยวิธีที่เฉลียวฉลาดเช่นใด จนถึงวันนี้ มันยังคงเป็นความลับที่ไม่ได้รับการบอกเล่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศ คนไม่กี่คนเหล่านั้นที่รู้ความจริงดีได้เก็บซ่อนมันไว้เบื้องหลังม่านแห่งสัญลักษณ์ ดำเนิน และนิทานเปรียบเทียบ

ตอนนี้พวกนั้นเปิดประตูรับข้าแล้ว มัลลัคห์นึก

สามสัปดาห์ก่อน มัลลัคห์ได้ขึ้นถึงองศาที่สามสิบสาม ลำดับชั้นสูงสุดของภราดรภาพที่ยังคงอยู่และเก่าแก่ที่สุดของโลก ในพิธีกรรมอันมืดสลัวโดยมีเหล่าบุรุษผู้ทรงอิทธิพลมากที่สุดใอเมริกาเข้าร่วมเป็นพยาน แม้มัลลัคห์จะขึ้นถึงลำดับชั้นใหม่ แต่บรรดาภราดาก็ไม่ได้บอกอะไรเขาเลย แล้วก็จะไม่บอกด้วยเขารู้ดี นั่นไม่ใช่วิธีของภราดรภาพนี้ มีวงกลมซ่อนอยู่ในวงกลม...ภราดรภาพซ่อนอยู่ในภราดรภาพ แม้ว่ามัลลัคห์จะรอคอยไปเป็นปีๆ เขาก็อาจจะไม่มีวันได้รับ

² Bulimia อาการผิดปกติในการกิน มักอยากกินอาหารโดยบังคับตนเองไม่ได้ แล้วใช้วิธีการยาล้างหรือล้วงคอให้อาเจียน เพราะกลัวอ้วน

³ Grandfather clock นาฬิกาเรือนโบราณ เป็นนาฬิกาไม้ตั้งพื้น มีลูกตุ้มแกว่งอยู่ด้านล่าง เรียกกันว่านาฬิกาคุณปู่

⁴ Kiryū เมืองกลางเกาะฮนชูในประเทศญี่ปุ่น อุตสาหกรรมสำคัญของเมืองนี้มีมายาวนานมากกว่าพันปี คือการผลิตผ้าทอ โดยเฉพาะผ้าไหม

⁵ Giovanni Battista Piranesi (1720-1778) ศิลปินชาวอิตาลี มีชื่อเสียงด้านศิลปะภาพพิมพ์โลหะ

⁶ Girolamo Savonarola (1452-1498) พระนิกายโดมินิกันชาวอิตาลี เคยเป็นผู้นำเมืองฟลอเรนซ์ระหว่างปี 1494-1498

ความไว้วางใจสูงสุด

ดินะที่เขาไม่จำเป็นต้องได้รับความไว้วางใจเพื่อจะได้ทราบความลับอันลึกล้ำที่สุดของพวกนั้น

การเข้าเป็นสมาชิกของข้าบรรลุดมมุ่งหมายแล้ว

ถึงตอนนี้ ด้วยเรียวแรงอันเกิดจากสิ่งทีรอคอยอยู่เบื้องหน้า เขาก้าวตรงไปยังห้องนอน ทิวบ้านทั้งหลังของเขา ลำโพงกระจายเสียงร้องโหยหวนจากแผ่นเสียงหายากของนักร้องคาสตราโต⁷ ในเพลง“ลูกซ์เอเทอร์นา” จากผลงานชื่อรีเคียมของแวร์ดี⁸ อันเป็นเพลงสวดส่งวิญญาณเพื่อรำลึกถึงชีวิตในกาลก่อน มัลอัคท์ครีโมตคอนโทรลเพื่อเปลี่ยนเป็นเพลง“ดิเอสอิเร”⁹ อันครึกโครม จากนั้นขณะเสียงกึกก้องของกลองชุดและช่วงว่างระหว่างสองโน้ตดังเป็นฉากหลัง เขาก็กระโจนขึ้นบันไดหินอ่อน เลื้อยคลุมปลิวไสวขณะที่ขาอันแข็งแรงก้าวขึ้นไป

ห้องว่างโหวงของเขาครวญครางประทั่วขณะวิ่งขึ้นบันได มัลอัคท์อดอาหารมาสองวันแล้ว เขาดื่มแต่น้ำ เพื่อเตรียมร่างกายตามวิถีโบราณ ความหิวโหยของเจ้าจะถูกระงับเมื่อรุ่งแจ้ง เขาเตือนตนเอง พร้อมกับกับความเจ็บปวดของเจ้า

มัลอัคท์เข้าห้องนอนอันศักดิ์สิทธิ์ของตนด้วยความยำเกรง ล็อกประตูปิดตามหลัง ระหว่างเดินไปยังมุมแต่งตัว เขาชะงักนิดหนึ่ง รู้สึกว่าตนเองถูกดิ่งดูดให้ไปยังกระจกเงากรอบทองบานมหิมา เขาหันหน้ามองภาพสะท้อนของตนโดยมีอาจดำนทานได้ มัลอัคท์เลิกเลื้อยคลุมออกช้าๆ เพื่อเผยร่างเปลือยของตน รวากับกำลังแกะของขวัญอันหาค่ามิได้ ภาพที่เห็นทำให้เขาเยาเกรง

ข้าคือผลงานชิ้นเยี่ยม

ร่างหนาของเขาเนียนเรียบและโกนเกลี้ยง เขาลดสายตาลงมองเท้าก่อนเท้าของเขาสักไว้เป็นรูปเกล็ดและเล็บเหยี่ยว เท้าเขารุดขึ้นมาบนลำขาอันอุดมด้วยกล้ามเนื้อก็สักไว้ดั่งเสาสลัก ข้างซ้ายเป็นลายเกลียว และข้างขวาสักเป็นเส้นแนวตั้ง คือโบอาชและเจคิน¹⁰ บริเวณขาหนีบและท้องน้อยประกอบเป็นขอบประตูโค้งวิจิตรงดงาม เท้าเขารุดขึ้นไป หน้าอกอันทรงพลังของเขาสักเป็นรูปนกฟีนิกซ์สองหัว...แต่ละหัวหันข้าง โดยมีหัวนมของมัลอัคท์เป็นดวงตาข้างที่มองเห็นได้

⁷ Castrato นักร้องชายที่ถูกตอนตั้งแต่ยังเด็กก่อนแตกเนื้อหนุ่ม เพื่อรักษาระดับเสียงสูงไว้ เป็นที่นิยมมากในยุโรปในช่วงศตวรรษที่ 18

⁸ Verdi (1813-1901) นักแต่งอุปรากรชาวอิตาลี

⁹ Dies Irae หรือ Day of Wrath เป็นเพลงสวดภาษาละตินที่มีชื่อเสียงในคริสต์ศตวรรษที่ 13

¹⁰ Boaz and Jachin เสาทองแดงสองต้นซึ่งตั้งอยู่บนมุขหน้าวิหารแห่งโซโลมอน วิหารแห่งแรกในกรุงเยรูซาเลม

หัวไหล่ คอ ใบหน้า และศีรษะที่โกนเกลี้ยง ก็ประจุกปกคลุมด้วยพรมประดับ
ผนังอันละเอียดวิจิตรด้วยภาพสัญลักษณ์และเครื่องหมายโบราณจนทั่ว

ข้าคือผลงานรังสรรค์...สัญลักษณ์ที่กำลังวิวัฒน์

มนุษย์หนึ่งได้ยลร่างเปลือยของมัลอัคท์เมื่อสิบแปดชั่วโมงก่อน เขาผู้นั้น
ตะโกนด้วยความหวาดหวั่นขึ้นมาว่า “พระเจ้าช่วย แกเป็นปีศาจ!”

“ถ้าแกเห็นข้าเป็นอย่างนั้น” มัลอัคท์บอก ด้วยความเข้าใจเช่นที่คนโบราณ
มีคือ เทวากับซาตานนั้นเหมือนกัน เป็นแม่แบบที่แทนกันได้ ทั้งหมดเป็นเรื่อง
ของคุณสมบัติที่ตรงข้ามกันคือ เทพผู้พิทักษ์ผู้ชนะศัตรูในการยุทธ์ ก็จะถูกศัตรู
มองว่าเป็นปีศาจผู้ทำลายล้าง

มัลอัคท์เอียงศีรษะลงและมองกระหม่อมของตนในมุมเฉียง บริเวณที่อยู่
ภายในวงกลมดุมงกฏนั้นเป็นวงซีดๆ เล็กๆ ฉายชัด เป็นผิวเนื้อที่ไม่ได้สัก ดูก
ผิวผ้าใบที่มัลอัคท์รักษาไว้อย่างระแวดระวัง ด้วยเป็นผิวบริสุทธิ์ที่ยังคงเหลือ
อยู่แห่งเดียวของเขา พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ได้รอคอยมาอย่างอดทน...และคำคิน
นี้แหละที่ผิวตรงนี้จะเปี่ยมเต็ม แม้มัลอัคท์จะยังไม่ได้ครอบครองสิ่งจำเป็นที่จะ
ทำให้ผลงานชิ้นเยี่ยมของเขาเสร็จสมบูรณ์ แต่เขาก็รู้ว่าช่วงเวลานั้นกำลังใกล้เข้ามา
อย่างรวดเร็ว

เขารู้สึกถึงพลังที่เอ่อท้นขึ้นมาเมื่อถูกกระตุ้นด้วยภาพสะท้อนของตัวเอง เขา
รวบรวมคลุมกระชับกายแล้วเดินไปยังหน้าต่าง จ้องมองไปยังนครลับเบื้องหน้า
อีกครั้ง มันดูอยู่ตรงไหนสักแห่งที่นั่น

กลับมาใส่ใจการะในมืออีกครั้ง มัลอัคท์ตรงไปยังโต๊ะแต่งตัว และใช้
รองพื้นปกปิดผิวไล่น้ำมันบนใบหน้า หนวดศีรษะ และลำคออย่างตั้งอกตั้งใจ จนรอยสัก
เลื่อนหายไป แล้วจึงสวมเครื่องแต่งกายชุดพิเศษ ตลอดจนถึงสิ่งอื่นๆ ที่เขาเตรียม
ไว้สำหรับคำคินนีอย่างพิถีพิถัน เมื่อแต่งกายเสร็จ เขาสำรวจตนเองในกระจก
พึงพอใจแล้วจึงใช้ฝ่ามือนุ่มลูบไล้หนวดศีรษะอันเกลี้ยงเกลาพลงยืม

มันอยู่ที่นี่แหละ เชนิก และคำคินนี้ บรูซหนึ่งจะช่วยข้าค้นหามัน

ขณะที่มัลอัคท์ออกจากบ้าน เขาก็เตรียมตนพร้อมรับเหตุการณ์ที่จะ
สั่นสะเทือนอาคารยูเอสแคปิตอลในไม่ช้านี้ เขาสูดกลิ่นลึกลับากลำนเพื่อจัดเตรียม
ทุกชิ้นส่วนสำหรับคำคินนี้

และในที่สุด ตอนนี้บียัตวสุดท้ายของเขาก็เข้ามาอยู่ในเกมแล้ว

3

โรเบิร์ต แลงดอน มัววุ่นอยู่กับการทบทวนข้อมูลในบัตรจดบันทึกของเขา ตอนที่ระดับเสียงของยางรถทาว์นคาร์ซึ่งเสียดสีกับถนนเบื้องใต้เปลี่ยนไป แลงดอน เหลือบสายตาขึ้นมอง ประหลาดใจที่เห็นสถานที่ที่มาถึง

สะพานแม่น้ำโมเรียลแล้วหรือนี่

เขาวางบันทึกลง แล้วมองออกไปยังสายน้ำอันนิ่งสงบของแม่น้ำโพโทแมก ที่ไหลผ่านไปเบื้องล่าง มีสายหมอกหนาลอยอยู่เหนือผิวน้ำ พีกกับบทที่ 1¹ ซึ่งเป็น ชื่อที่ตั้งได้เหมาะสมแห่งนี้ ดูจะเป็นสถานที่ที่ออกจะแปลกอยู่เสมอในการใช้สร้าง นครหลวงแห่งชาติ ในบรรดาที่ทางทั้งหลายทั้งปวงใน **โลกใหม่** แห่งนี้ เหล่าบรรพชน กลับเลือกที่ลุ่มชื้นแฉะริมแม่น้ำเพื่อวางศิลาฤกษ์สร้างสังคมอุดมคติของพวกเขา

แลงดอนมองไปทางซ้าย ข้ามแอ่งน้ำไทดัล² ไปยังภาพเงาดำกลมมน อันสว่างามของอนุสรณ์สถานเจฟเฟอร์สัน³ ซึ่งหลายคนเรียกว่าวิหารแพนธีออน⁴ ของอเมริกา มองตรงไปข้างหน้ารถ คืออนุสรณ์สถานลิงคอล์น⁵ ซึ่งตั้งตระหง่าน เรียบง่ายและแข็งแกร่ง เส้นตั้งฉากของมันชวนให้นึกถึงวิหารพาร์เธนอน⁶

¹ Foggy Bottom หนึ่งในบริเวณที่เก่าแก่ที่สุดของวอชิงตัน ดี.ซี. ริมแม่น้ำโพโทแมก

² Tidal Basin แอ่งน้ำในวอชิงตัน ดี.ซี. ที่ขุดขึ้นเพื่อเชื่อมต่อกับแม่น้ำโพโทแมก

³ Thomas Jefferson Memorial อนุสาวรีย์ที่สร้างขึ้นเพื่อรำลึกถึงทอมัส เจฟเฟอร์สัน ประธานาธิบดีคนที่ 3 ของสหรัฐอเมริกา ในวอชิงตัน ดี.ซี.

⁴ Pantheon โบราณสถานในกรุงโรม อิตาลี เดิมมาร์คัส อะกริบา แห่งอาณาจักรโรมันสร้างขึ้นเป็น วิหารแต่เทพทุกองค์ มาบูรณะใหม่ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 2

⁵ Lincoln Memorial อนุสาวรีย์ที่สร้างขึ้นเป็นเกียรติแก่เอเบรามา ลิงคอล์น ประธานาธิบดีคนที่ 16 ของสหรัฐอเมริกา ในวอชิงตัน ดี.ซี.

⁶ Parthenon วิหารแห่งเทพีอะธีนาของกรีก ชาวเอเธนส์ถือว่าเป็นเทพที่ผู้คอยปกป้อง สร้างขึ้นตั้งแต่ ห้าศตวรรษก่อนคริสตกาลบนเนินเขาอะโครโพลิสแห่งกรุงเอเธนส์

วิหารโบราณแห่งกรุงเอเธนส์ แต่ไกลจากนั้นออกไปอีกที่แสงตอนได้เห็นยอดแหลมเดียวกับที่เขาได้เห็นจากบนอากาศ ซึ่งเป็นใจกลางแห่งนคร แรบบันดาลใจทางสถาปัตยกรรมของมันเก่าแก่กว่ายุคโรมันและกรีกมากมายนัก

เสาโอเบลิสก์แบบอียิปต์ในอเมริกา

เสาสูงยอดแหลมของอนุสาวรีย์วอชิงตัน⁷ ปรากฏนี้อยู่เบื้องหน้า มีแสงไฟสาดส่องสว่างตัดกับท้องฟ้า ดุจเสากระโดงอันโดดเด่นของลำเรือ จากมุมเอียงๆ ของแสงตอน เสาโอเบลิสก์ในคำคตินี้เหมือนไม่ได้ฝังลงไป在地...หากไหวเอนตัดกับท้องฟ้าหม่นราวกับอยู่ในทะเลปั่นป่วน แสงตอนก็รู้สึกเหมือนไม่ได้อยู่บนดินไปด้วยเหมือนกัน การมาเยือนวอชิงตันครั้งนี้เป็นเรื่องไม่คาดฝันอย่างสิ้นเชิง ฉันตื่นขึ้นในเช้าวันนี้โดยคาดหวังถึงชีวิตวันอาทิตย์อันสุขสงบที่บ้าน...แต่ตอนนี้กลับอยู่ห่างจากอาคารยูเอสแคปิตอลแค่ไม่กี่นาทีเอง

ดีลีสลิปทานาที่เข้าวันนี้ แสงตอนจุ่มตัวลงไปใต้น้ำนิ่งสงบ เริ่มต้นวันแบบที่ทำมาเสมอ คือว่ายน้ำห้าลรอบในสระของฮาร์วาร์ดอันร้างผู้คน ร่างกายของเขาไม่เหมือนสมัยที่ยังเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นนักกีฬาไปโน้มน้ำยอดเยี่ยมของสหรัฐฯ เสียทีเดียวนัก แต่ก็ยังไร้ไขมันและแกร่ง ถือว่าใช้ได้สำหรับชายในวัยดีลีสลิปเศษ ขณะนี้ความแตกต่างประการเดียวคือปริมาณของความพยายามที่แสงตอนต้องมีเพื่อรักษาสภาพนั้นไว้

เมื่อแสงตอนกลับถึงบ้านราวหกโมงเช้า เขาเริ่มพิธีกรรมประจำทุกเช้าด้วยการหมุนเครื่องบดเมล็ดกาแฟสุมาตรา ตีเมล็ดกับกลิ่นหอมของกาแฟจากต่างประเทศที่บอวลลอยอยู่ในครัว แต่เช้านี้เขาต้องประหลาดใจที่เห็นไฟแดงกะพริบอยู่ตรงจุดฝากข้อความ ใครนะโทรมาตอนหกโมงเช้าวันอาทิตย์ เขาคดปุ่มแล้วฟังข้อความ

“อรุณสวัสดิ์ครับ ศาสตราจารย์แสงตอน ผมต้องขอโทษอย่างยิ่งที่โทรมาแต่เช้าอย่างนี้” ลุ่มเสียงสุภาพนั้นมีแว่วล่งเลอย่างจับสังเกตได้ เจือด้วยสำเนียงแบบชาวใต้ “ผมชื่อแอนโทนี เจลবারต์ เป็นผู้ช่วยฝ่ายบริหารของคุณปีเตอร์ โซโลมอน คุณโซโลมอนบอกผมว่าคุณเป็นคนตื่นเช้า...ท่านมีเรื่องด่วนจึงพยายามติดต่อคุณในเช้าวันนี้ ทันทิที่คุณได้รับข้อความนี้ จะกรุณาติดต่อคุณปีเตอร์โดยตรงเลยได้ไหมครับ คุณน่าจะมีหมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวหมายเลขใหม่ของท่านแล้ว แต่ถ้าไม่มีก็หมายเลข 202-329-5746 นะครับ”

⁷ Washington Monument เป็นเสาโอเบลิสก์ทางสุดด้านตะวันตกของเนินชั้นแนลมอลล์ในวอชิงตัน ดี.ซี. สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึงจอร์จ วอชิงตัน ประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา สร้างด้วยหินอ่อน แกรนิต และหินทราย เป็นสิ่งก่อสร้างด้วยหินที่สูงที่สุดในโลก และเป็นเสาโอเบลิสก์ที่สูงที่สุดของโลกด้วย

แสงดอนรู้สึกเป็นห่วงเพื่อนเก่าของเขาขึ้นมาทันใด ปีเตอร์ โซโลมอน เป็นคนสุภาพและมีมารยาทอย่างไม่มีที่ติ และยอมไม่ใช่คนประเภทที่จะโทรศัพท์มาทวงใครในยามรุ่งของวันอาทิตย์เป็นแน่ เว้นแต่มีอะไรผิดปกติเอามากๆ

แสงดอนละกาแพที่เพิ่งบิดไปเพียงครึ่งแล้วรีบตรงไปยังห้องทำงานเพื่อโทรศัพท์กลับไป

หวังว่าเขาคงไม่เป็นอะไรนะ

ปีเตอร์ โซโลมอน เป็นทั้งเพื่อน ที่ปรึกษา และแม้ว่าจะแก่กว่าแสงดอนแค่สิบสองปี แต่เขาก็เป็นเหมือนพ่อของแสงดอนนับแต่พบกันครั้งแรกที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ตอนเป็นนักศึกษาปีสอง แสงดอนต้องเข้าฟังการบรรยายพิเศษของเขารับเชิญในเย็นวันหนึ่ง ผู้บรรยายคือนักประวัติศาสตร์หนุ่มผู้ใจบุญ ซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี โซโลมอนพูดด้วยความคลั่งใคล้ไหลหลงที่ชวนให้รู้สึกตาม โดยเสนอภาพอันน่าประทับใจของประวัติศาสตร์ต้นแบบ และการศึกษาเครื่องหมายและสัญลักษณ์ ซึ่งจุดประกายให้สัญลักษณ์กลายเป็นความลุ่มหลงตลอดชีวิตของแสงดอนในเวลาต่อมา แต่ไม่ใช่เพราะความฉลาดหลักแหลมของปีเตอร์ โซโลมอน หรือ หากเป็นแววถ่อมตนในดวงตาสีเทาอ่อนโยนของเขาต่างหากที่ทำให้แสงดอนกล้าเขียนจดหมายขอบคุณเขา นักศึกษาหนุ่มปีสองไม่เคยคาดฝันเลยว่า ปีเตอร์ โซโลมอน ปัญญาชนหนุ่มผู้นำที่ที่สุดและมั่งคั่งที่สุดคนหนึ่งของอเมริกา จะเขียนจดหมายตอบเขา แต่โซโลมอนก็เขียน และนั่นคือจุดเริ่มต้นของมิตรภาพอันน่าพิงใจอย่างแท้จริง

ในฐานะนักวิชาการมีชื่อเสียงโด่งเด่น ท่าที่เยียบๆ ของปีเตอร์ โซโลมอน ปกปิดเชื้อสายอันทรงอำนาจของตน เขามาจากตระกูลโซโลมอนซึ่งร่ำรวยมหาศาล ชื่อตระกูลของเขาปรากฏอยู่ตามอาคารและมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั่วประเทศ และคล้ายกับตระกูลรอทไชลด์ในยุโรป นามสกุลโซโลมอนให้ความรู้สึกของมนตร์ขลังแห่งความสูงส่งและความสำเร็จของอเมริกามาโดยตลอด ปีเตอร์สืบทอดบทบาทหน้าที่ตั้งแต่องค์หมู่มหาลัทธิบิดาถึงแก่กรรม เมื่ออายุถึงห้าสิบแปดในขณะนี้ เขาก็ดำรงตำแหน่งอันทรงอำนาจหลายต่อหลายตำแหน่งในชีวิต ปัจจุบันเขาเป็นผู้นำของสถาบันสมิธโซเนียน แสงดอนชอบหยอกปีเตอร์อยู่เป็นครั้งคราวว่า ความมัวหมองเพียงประการเดียวในคุณสมบัติอันยอดเยี่ยมของเขา ก็คือการทำเขาได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัยระดับสอง นั่นคือเยล

ขณะนี้ เมื่อแสงดอนเข้าไปในห้องทำงาน เขาก็ประหลาดใจที่พบว่าได้รับโทรสารจากปีเตอร์ด้วยเช่นกัน

ปีเตอร์ โซโลมอน
สำนักเลขาธิการ
สถาบันสมิทโซเนียน

อรุณสวัสดิ์ โรเบิร์ต

ผมจำเป็นต้องคุยกับคุณทันที
ช่วยโทร.หาผมเข้าวันนี้ทันทีที่คุณโทร.ได้
ที่หมายเลข 202-329-5746

ปีเตอร์

แเลงดอนกดหมายเลขนั้นทันใด แล้วนั่งลงที่โต๊ะทำงานไม่เอ็งแกะสลัก
ระหว่างคอยสาย

“สำนักงานของคุณปีเตอร์ โซโลมอน ครับ” เสียงคุ้นๆ ของผู้ช่วยตอบรับ
“แอนโทนีพูด มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ”

“สวัสดิ์ครับ นี่โรเบิร์ต แลงดอน พูด คุณฝากข้อความถึงผมเมื่อครู...”

“ใช่ครับ ท่านศาสตราจารย์แลงดอน!” เสียงชายหนุ่มฟังดูโล่งใจ “ขอบคุณ
ครับที่โทร.กลับมาได้รวดเร็ว คุณโซโลมอนอยากจะพูดกับคุณมาก ให้ผมเรียน
ท่านนะครับว่าคุณอยู่ในสาย ขอผมพักสายคุณก่อนนะครับ”

“ได้ครับ”

ระหว่างที่แลงดอนรอโซโลมอนรับสาย เขาก็มองมองชื่อปีเตอร์เหนือหัว
จดหมายของสมิทโซเนียน แล้วก็ต้องยืม *ไม่มีคนเกรमानักในตระกูลโซโลมอน*
บรรพบุรุษของปีเตอร์มีแต่ชื่อของเจ้าพ่อธุรกิจผู้มั่งคั่ง นักการเมืองทรงอิทธิพล และ
นักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงจำนวนหนึ่ง บางคนถึงกับเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของ
ราชสมาคมแห่งลอนดอนด้วยซ้ำ สมาชิกในครอบครัวที่ยังมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียว
ของโซโลมอน คือแคเทอริน น้องสาวของเขา ผู้สืบทอดยีนนักวิทยาศาสตร์มา
อย่างเห็นได้ชัด ด้วยขณะนี้เธอคือผู้นำคนหนึ่งในแขนงใหม่ของวิทยาศาสตร์
แนวหน้า ที่เรียกว่า วิทยาศาสตร์ทางจิต

ล้วนเป็นเรื่องที่ฉันไม่เคยเข้าใจ แลงดอนคิด นึกขำเมื่อรำลึกถึงภาพความ
พยายามอันไม่ประสพผลของแคเทอริน ที่จะอธิบายเรื่องวิทยาศาสตร์ทางจิตให้
เขาฟังในงานเลี้ยงที่บ้านพี่ชายเธอเมื่อปีที่แล้ว แลงดอนฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ แล้ว